

Passat el referèndum i pensant en després de Setmana Santa, tothom es desmarca. Esquerra Republicana es desmarca de Convergència i Unió. C i U i el reformisme es distancien cada vegada més de Coalició Popular en la seua posició respecte al PSOE. Els socialistes continuen amb la seua idea fixa d'enfonsar Pujol. Així són plantejades les coses i aquest joc s'anirà intensificant fins la tardor, quan se celebren les eleccions generals precedides de les primàries andaluses al juny.

Analitzant les reaccions que ha provocat el referèndum OTAN, Heribert Barrera ha acusat Jordi Pujol i Convergència de fer una política merament regionalista i de cedir davant Madrid. Dit amb altres paraules, Barrera sosté que el nacionalisme català pur és el d'ERC. Hom pot preguntar a què vénen ara aquestes crítiques. Són fetes amb duresa i sense pèls a la llengua, que són les característiques del llençatge de Barrera. Hom pot contestar que tals crítiques poden ser degudes a la proximitat de les eleccions generals. Tots els partits catalans ja admeten a la mateixa nit del 12 de març que amb la celebració del referèndum començava la campanya electoral.

L'interrogant és el de fins a quin punt aquestes crítiques de Barrera poden comportar que ERC pugui sortir del govern Pujol. Esquerra participa en l'executiu català amb Joan Hortalà con a conseller d'Indústria. Però les declaracions del dirigent d'ERC no han provocat cap reacció entre els convergents. Per a C i U la continuïtat d'ERC en el govern de la Generalitat no és qüestió de vida o mort. No ho és, atesa la còmoda majoria parlamentària amb què el govern de C i U compta a la cambra legislativa. Pujol seguirà la mateixa política tan si Hortalà continua al govern com si se'n va.

CRÍTiques DES DE TOTS ELS SECTORS

Tothom es desmarca

Unes crítiques recents d'Heribert Barrera al govern poden qüestionar, inclús, la posició d'Esquerra Republicana dins l'executiu. La crispació, però, és general. Després del referèndum, ja hi ha les eleccions.

Oriol Domingo

Barrera ha de saber compaginar les crítiques amb la inclusió d'ERC dins l'executiu de Convergència i Unió.

Al respecte poden fer-se dues observacions. La primera és que, de tota manera, segons distintes fonts, a Pujol, li agradaria que Hortalà continués a l'executiu autonòmic. La segona és que els dirigents d'ERC mantenen un equilibri que fa compatible les seves crítiques a C i U amb el fet de mantenir-se en el govern. Sigui com sigui i pensant legítimament en l'electorat, ERC posa en relleu tot allò que els diferencia de C i U.

Per la seua banda, Convergència i el reformisme del PRD, encapçalats per Miquel Roca, també adopten unes posicions diferents de les que manté Coalició Popular en la política estatal. A Catalunya, les imatges que fan C i U i CP estan claríssimament diferenciades davant l'opinió pública. I, precisament, una de les tasques de Roca és que l'opinió pública espanyola s'adoni de les diferències d'estil i de contingut que hi ha entre PRD i CP. Per això, Roca, que com tants demòcrates de tots colors critica el servilisme governamental i el partidisme manipulador de televisió espanyola, de Calvino i Sopena i de qui són per damunt d'ells, no entra en el joc que el fraguisme ha començat a plantejar respecte a TVE. El roquisme vol presentar-se com una alternativa liberal, progressista, civilitzada, i s'allunya d'aquella oposició que considera destructiva i crispada.

Cada partit busca el seu estil. El PSC, també. L'estil socialista està caracteritzat per una obsessió per Pujol. Sectors socialistes són conscients que el PSC apareix més com un partit antipujolista que com un partit amb alternativa pròpia. Això és com portar plom a les ales, com es va veure a les darreres eleccions autonòmiques. Així també es va veure al recent referèndum, que a Catalunya va donar com a resultat una derrota de la posició del govern central. •